

व्यपदेशेन महतां सिद्धिः संजायते परा ।

शशिनो व्यपदेशेन वसन्ति शशकाः सुखम् ॥

18. DIE GANS UND DIE KRÄHE (3, 5).

अस्त्युज्जयिनीवर्त्मनि प्रातरे महान्पिप्पलवृक्षः । तत्र हंसककौ निवसतः । कदा चि-
द्वीष्मसमये परिश्रान्तः कश्चित्पथिकस्तत्र तरुतले धनुष्काण्डे निधाय सुप्तः । ततः क्षणा-
8 तरे तन्मुखादृक्षच्छायापगता । अनन्तरं सूर्यतेजसा तन्मुखं व्याप्तमवलोक्य कृपया पुण्या-
त्मना पापरहितेन तत्पिप्पलवृक्षस्थितेन हंसराजेन पत्नौ प्रसार्य पुनस्तन्मुखे छाया कृता ।
ततो निर्भरं निद्रासुखिना परिश्रान्तेन पान्थेन मुखव्यादानं कृतम् । अनन्तरं स्वभावदौर्ज्ञ-
न्येन परसुखमसहिष्णुः स काकस्तस्य मुखे पुरीषोत्सर्गं कृत्वा पलायितः । ततो यावदसावु-
त्थायोर्धं निरीक्षते तावतेनावलोकितो हंसः काण्डेन हृतः । अतो ऽहं ब्रवीमि ।

10

न स्थातव्यं न गन्तव्यं दुर्जनेन समं वा चित् ।

काकसङ्गाद्धतो हंसस्तिष्ठन्गच्छंश्च वर्तकः ॥

19. DIE KRÄHE UND DIE WACHTEL (3, 5).

एकः काको वृक्षशाखायां स्वपिति । वर्तकश्चाधस्ताद्भूमौ निवसति । एकदा सर्वे पक्षि-
णो भगवतो गरुडस्य यात्राप्रसङ्गेन समुद्रतीरं प्रचलिताः । तत्र काकेन सह वर्तकश्चलितः ।
अथ गच्छतो गोपालस्य मस्तकावस्थितभाण्डादधि वारं वारं तेन काकेन खाद्यते । ततो
15 यावदसौ दधिभाण्डं भूमौ निधायोर्ध्वमवलोकते तावत्काकवर्तकौ दृष्टौ । ततस्तेन खेदितः
काकः पलायितः । वर्तको मन्दगतिस्तेन प्राप्तो व्यापादितः । अतो ऽहं ब्रवीमि । न स्था-
तव्यं न गन्तव्यमित्यादि ।

20. DER WAGNER UND SEINE FRAU (3, 6).

अस्ति श्रीनगरे मन्दमतिर्नाम रथकारः । स च स्वभार्या बन्धकीं जानाति । किं तु
जारेण सममेकस्थाने स्वचक्षुषा न पश्यति । ततो ऽसौ रथकारो ऽहमन्यं ग्रामं गमिष्यामी-
20 त्युक्त्वा प्रचलितः । स कियदूरं गत्वा निभृतं पुनरागत्य स्वगृहे खट्वातले पतिवा स्थितः ।
अथ मम भर्ता ग्रामात्तरं गत इत्युपज्ञातविश्वासया तद्वधा जारः संध्याकाल एवाहूतः । प-
श्चात्तेन जारेण समं तस्यां खट्वायां निर्भरं क्रीडन्ती स्थिता । खट्वाधः स्वामिना सहानुभूत-
किञ्चिदङ्गस्पर्शात्स्वामिनं विज्ञाय सा विषणाभवत् । ततो जारेणोक्तम् । किमिति मया
सहाय्य निर्भरं न रमसे । विस्मितेव प्रतिभासि । अथ तयोक्तम् । यो ऽसौ मे प्राणेश्वरः सो
25 ऽद्य ग्रामात्तरं गतः । तेन विना सकलजनपूर्णा ऽप्ययं ग्रामो मां प्रत्यरण्यवत्प्रतिभाति ।